

Pradžia>Kreipimasis į teismą>Europos teisminis atlasas civilinėse bylose>Europinis sąskaitos blokavimo įsakymas
Europinis sąskaitos blokavimo įsakymas

Čekija

50 straipsnio 1 dalies a punktas – teismai, turintys kompetenciją išduoti europinį sąskaitos blokavimo įsakymą

Prahos apylinkės teismas (pagal Įstatymo Nr. 6/2002 dėl teismų ir teisėjų 37 straipsnį).

50 straipsnio 1 dalies b punktas – valdžios institucija, paskirta kaip kompetentinga gauti informaciją apie sąskaitą

Prahos apylinkės teismas yra kompetentingas gauti informaciją apie sąskaitas (pagal Įstatymo Nr. 6/2002 dėl teismų ir teisėjų 37 straipsnį).

50 straipsnio 1 dalies c punktas – informacijos apie sąskaitą gavimo metodai

Pagal iš dalies pakeisto Įstatymo Nr. 99/1963 dėl **Civilinio proceso kodekso** (ček. *občanský soudní řád*) 128 straipsnį bet kuris asmuo, jeigu jo prašoma, turi neatlygintinai pateikti teismui informaciją apie bet kokias teismo procesui ir sprendimo priėmimui reikšmingas faktines aplinkybes.

50 straipsnio 1 dalies d punktas – teismai, kuriems galima teikti skundą dėl atsisakymo išduoti europinį sąskaitos blokavimo įsakymą

Apeliaciniai skundai turėtų būti teikiami per teismą, kurio sprendimas skundžiamas (iš dalies pakeisto Įstatymo Nr. 99/1963 dėl **Civilinio proceso kodekso** (ček. *občanský soudní řád*) 204 straipsnio 1 dalis). Dalykinę kompetenciją turi **apygardos teismai** (ček. *krajské soudy*). Teritorinę jurisdikciją turi apygardos teismas, kurio apygardoje yra pirmąja instancija sprendimą priėmęs apylinkės teismas. Pagal Įstatymo Nr. 6/2002 dėl teismų ir teisėjų 37 straipsnį Prahos apylinkės teismo, veikiančio pirmąja instancija, teritorinę jurisdikciją priklauso Prahos municipaliniam teismui (*Městský soud v Praze*)

50 straipsnio 1 dalies e punktas – valdžios institucijos, paskirtos kaip kompetentingos gauti, perduoti ir įteikti europinį sąskaitos blokavimo įsakymą ir kitus dokumentus

Prahos apylinkės teismas (pagal Įstatymo Nr. 6/2002 dėl teismų ir teisėjų 37 straipsnį).

50 straipsnio 1 dalies f punktas – valdžios institucija, kompetentinga vykdyti europinį sąskaitos blokavimo įsakymą

Prahos apylinkės teismas (pagal Įstatymo Nr. 6/2002 dėl teismų ir teisėjų 37 straipsnį).

50 straipsnio 1 dalies g punktas – sąlygos, kuriomis gali būti blokuojamos bendros ir kito asmens vardu atidarytos sąskaitos

Bendroje sąskaitoje gali būti blokuojamos tik skolininko lėšos (iš dalies pakeisto Įstatymo Nr. 99/1963 dėl **Civilinio proceso kodekso** 311a straipsnis). Kai sąskaita atidaryta kelių asmenų vardu, paprastai visiems jiems priklauso vienoda dalis lėšų (iš dalies pakeisto Įstatymo Nr. 89/2012 dėl **Civilinio kodekso** (ček. *občanský zákoník*) 2663 straipsnis).

50 straipsnio 1 dalies h punktas – taisyklės, taikomos neareštuotiniams sumoms

Šios taisyklės nustatytos iš dalies pakeisto Įstatymo Nr. 99/1963 dėl **Civilinio proceso kodekso** (ček. *občanský soudní řád*) 304a, 304b, 310 ir 317–319 straipsniuose. Lėšos yra neareštuotinos, jeigu, pavyzdžiui, jos yra skirtos atlyginimams, atostogų išmokoms ir kitoms vietoje atlygio už atliktą darbą mokamoms išmokoms mokėti. Tai taip pat taikoma lėšoms, neviršijančioms dvigubo pragyvenimą užtikrinančio darbo užmokesčio, socialinio draudimo išmokų ir išmokų nepriteklių patiriantiems asmenims dydžio sumos.

Atlyginimams, atostogų išmokoms ir kitoms vietoje atlygio už atliktą darbą mokamoms išmokoms mokėti skirtų lėšų atveju prievolės turėtojas (t. y. skolininkas) turi finansų įstaigai (kuriuje atidaryta sąskaita) pateikti rašytinį pareiškimą, kuriame nurodyta mokėjimo paskirtis, bendra pagal tokią paskirtį mokama suma ir visų pirma visų darbuotojų vardai ir pavardės bei tikslai jiems išmokamos išmokos suma. Prievolės turėtojo parašas ant pareiškimo turi būti patvirtintas. Atsižvelgiant į tai, kad tai prievolės turėtojo procesinis veiksmas, prievolės turėtojo (juridinio asmens) patalpose jį turi pasirašyti asmuo, teismo įgaliojotas veikti to juridinio asmens vardu pagal Civilinio proceso kodekso 21 straipsnį. Finansų įstaiga neprivalo ir neturi teisės nagrinėti pareiškimo ir nenagrines, ar sumokėtos išmokos buvo faktiškai panaudotos konkrečiu tikslu; ji išmokės prievolės turėtojo darbuotojų reikalaujamas sumas pagal sąskaitoje esantį lėšų likutį (įskaitant vėlesnes įplaukas, jeigu pradinės sumos nepakanka mokėjimui atlikti). Tai taip pat taikoma lėšoms, neviršijančioms dvigubo pragyvenimą užtikrinančio darbo užmokesčio dydžio sumos. Tokiu atveju pati finansų įstaiga privalo išmokėti lėšas pagal prievolės turėtojo prašymą be teismo įsikišimo (jeigu prievolės turėtojas prašymą siunčia teismui, teismas dėl jo nepriima jokio sprendimo. Teismas šį prašymą tik nusiunčia finansų įstaigai, kad prašymo pagrindu jį įvykdytų minėtą pareigą). Tokiais atvejais minėtų lėšų paskirties nagrinėti nereikia. Finansų įstaiga tiesiog praneša teismui, kad ji išmokėjo šias lėšas prievolės turėtojui. Tada reikia užtikrinti, kad apie tai būtų informuotas lėšų gavėjas, kuriam, jeigu jis nebūtų informuotas, gali kilti pagrįstų abejonių dėl to, ar finansų įstaigos veiksmai atitinka teismo įsakymą, jeigu buvo išmokėta ne visa reikalauta suma. Vis dėlto, jeigu mokėjimas niekaip nesusijęs su lėšų gavėju, jo informuoti apie tai nereikia. Visais kitais atvejais šios sumos neareštuotinos pagal teisės normas (pavyzdžiui, socialinių išmokų arba autorių ar kitų subjektų reikalavimų atvejais).

50 straipsnio 1 dalies i punktas – mokesčiai (jeigu bankai juos ima) už lygiaverčių nacionalinių įsakymų įgyvendinimą arba informacijos apie sąskaitą teikimą ir informacija apie tai, kuri šalis privalo sumokėti tuos mokesčius

Taip. Už lygiaverčių nacionalinių įsakymų vykdymą bankai turi teisę taikyti mokesčius pagal jų taikomą mokesčių tarifą. Mokesčių tarifai nustatomi skolininko ir banko susitarimu pagal teisės aktus, tačiau taikomi teisės aktuose nustatyti apribojimai dėl banko ir skolininko galimo susitarimo dalyko.

Bankai taip pat turi teisę taikyti mokesčius už informacijos teikimą, jeigu su klientu dėl to susitarė. Jie priklausys nuo konkretaus mokesčių tarifo ir sąskaitos savininkas turės sumokėti preliminarinius ir galutinius mokesčius.

50 straipsnio 1 dalies j punktas – valdžios institucijų arba kitų įstaigų, dalyvaujančių tvarkant arba vykdančių blokavimo įsakymą, imamų mokesčių tarifą arba kitą taisyklių rinkinį, pagal kuriuos nustatomi taikytini mokesčiai

Žyminio mokesčio tvarka nustatyta iš dalies pakeistame Įstatyme Nr. 549/1991 dėl žyminio mokesčio. Procesinių mokesčių tarifai nustatyti kaip konkreti suma arba kaip mokesčio bazės procentinė dalis. Procentinis mokesčio dydis apskaičiuojamas mokesčio bazę padauginus iš mokesčio tarifo. Individualūs tarifai nustatyti prie Įstatymo pridėtoje mokesčių tarifų lentelėje. Įstatymas taikomas tiek pirmoje, tiek apeliacinėje instancijoje.

Mokesčiai turi būti sumokėti, kai atsiranda pareiga juos sumokėti, pavyzdžiui, kai pareiškiamas ieškiny.

Banko mokesčių tarifai nustatomi skolininko ir banko susitarimu pagal teisės aktus, tačiau taikomi teisės aktuose nustatyti apribojimai dėl banko ir skolininko galimo susitarimo dalyko.

Mokesčių tarifai nustatomi skolininko ir banko susitarimu pagal teisės aktus, tačiau taikomi teisės aktuose nustatyti apribojimai dėl banko ir skolininko galimo susitarimo dalyko.

50 straipsnio 1 dalies k punktas – lygiaverčių nacionalinių įsakymų eiliškumas (jei yra nustatytas)

Nacionalinėje teisėje lygiaverčiams nacionaliniams įsakymams vykdymo eiliškumas nenustatytas.

50 straipsnio 1 dalies l punktas – teismas arba vykdymo institucija, kompetentingi taikyti teisės gynimo priemones

Šiuo atveju kompetenciją turi Prahos apylinkės teismas (pagal [Įstatymo Nr. 6/2002 dėl teismų ir teisėjų](#) 37 straipsnį).

50 straipsnio 1 dalies m punktas – teismai, kuriems teikiamas skundas, ir terminas tokiems skundams pateikti (jei toks yra)

Teismui, kurio sprendimas skundžiamas (iš dalies pakeisto Įstatymo Nr. 99/1963 dėl [Civilinio proceso kodekso](#) 204 straipsnio 1 dalis), apeliaciniai skundai teikiami ne vėliau kaip per 15 dienų nuo sprendimo įteikimo raštu.

50 straipsnio 1 dalies n punktas – teismo mokesčiai

Žyminio mokesčio tvarka nustatyta iš dalies pakeistame Įstatyme Nr. 549/1991 dėl [žyminio mokesčio](#). Už procedūras taikomų mokesčių tarifai nustatyti kaip konkreti suma arba kaip procentinis dydis, kai mokesčio bazė išreiškiama finansine suma. Procentinis mokesčio dydis apskaičiuojamas mokesčio bazę padauginus iš mokesčio tarifo. Individualūs tarifai nustatyti prie Įstatymo pridėtoje mokesčių tarifų lentelėje. Įstatymas taikomas tiek pirmoje, tiek apeliacinėje instancijoje.

Mokesčiai turi būti sumokėti, kai atsiranda pareiga juos sumokėti, pavyzdžiui, kai pareiškiamas ieškiny.

50 straipsnio 1 dalies o punktas – priimtinos dokumentų vertimų kalbos

Čekijos Respublika priimtina užsienio kalba laiko **slovakų** kalbą.

Paskutinis naujinimas: 08/02/2024

Šio puslapio turinį nacionaline kalba tvarko atitinkamos valstybės narės. Vertimus atliko Europos Komisijos tarnyba. Į kompetentingos nacionalinės institucijos originale įvestus pakeitimus vertimuose gali būti neatsižvelgta. Europos Komisija neprisiima jokios atsakomybės ar teisinių įsipareigojimų už šiame dokumente pateiktą ar nurodomą informaciją ar duomenis. Daugiau informacijos apie už šį puslapį atsakingos valstybės narės autorių teisių taisykles rasite puslapyje „Teisinė informacija“.